

Gondolatok, benyomások Hoffmann meséiről – másnap

Nagy Viktor varázslatai

Hát ezt is megértük: múlt szombat este választanunk kellett egy világnagyságot, Kocsis Zoltánt kínáló koncert és a színház Nagy Viktor rendezte bemutatója között. Némi hezitálás után utóbbit választottuk, nyilván kalandvágyból, hiszen Kocsisról tudtuk, mit várhatunk, Nagy Viktortól pedig a felfedezés izgalmát reméltük. Nem csalódtunk.

Nem a legnépszerűbb, nem a legtöbbet játszott, s néhány „slágerdala” ellenére nem a legkönnyebben befogadható opera Offenbach műve. Győrről eddig inkább a „tuti” operákra volt a közönség, ezért előzetesen is tisztelettel adóztunk Nagy Viktornak, hogy ezt a zenéjében, cselekményében eklektikusnak tűnő, ám a részletekből mégis intellektuális élménnyé összeálló dalművet, a Hoffmann meséit választotta.

Az intellektuális élményt teljesítette az előadás: ahol kellett, szinte résnyre szűkített nyíláson kukkolhattuk Hoffmann, a költő szorongásos lelki világát, ahol lehetett, ott a teljes színpadi eszköztárat felhasználva, szinte valamilyen elidegenedett antirevüként tárta eléünk a rendező az Offenbach által megkomponált mesevilágot. Végig bizonytalanságban tartott

bennünket, hogy mikor látjuk a valóságot, s mikor a rögeszmés pillanatok, hisz a „poétikus képzeletvilág” néha távolinak tűnt, néha meg úgy éreztük, magával ragad bennünket forgószélként, bele a történet közepébe.

Tökéletes összhangot teremtett Nagy Viktor a színpadkép, a (táncosokkal megerősített) kórus, a szólisták, a zene és a történet között. Emeljük ki az alkotók közül ezúttal Gál Anikó és Fekete Miklós nevét! Az „egyesített” ének- és tánckar a három kulcsszereplő mellé negyediként zárkózott fel – ilyen rég láttunk-hallottunk tőlük.

Nem kritikát írunk, csupán benyomásokat rögzítünk, hisz még másnap is hatása alatt vagyunk némiképp az előadásnak. Mégis ki kell emelni néhány teljesítményt az egységesen magas színvonalú produkcióból.

Elsőként Gál Erika nevét, Miklós,

illetve a Múza megszemélyesítőjét kell memóriánkban rögzíteni. Tökéletes énektudása, a minden műfajban szépen zengő vagy épp simogató hangszíne, visszafogott játéka, a szereppel való titokzatos azonosulása reveláció volt számunkra. Az estet a vállán vivő Nyári Zoltán egy olyan Hoffmann-t állított eléünk, akit talán még soha nem látott a közönség a színpadon. A rendezői koncepcióból olyan összetett személység formálódott meg, melyben hol Ádámnak, hol Faustnak éreztük, hol a világ valósága elől saját képzeletvilágába, meséibe menekülő töprengő, esendő, ám épp ezért szeretni való, gyötrődő, majd vad körtáncba kezdő, önmagát kereső fiatalembert láttunk.

A Hoffmann ellenpontját alakító Bártkai Fazekas Zoltán nemcsak énekhangjával (a legszebben tán Dappertutto keserédes áriájában, amit pár hete a Richter Teremben

Szegedi Csabától is hallottunk, hanem a több, bonyolult személységű szerep karakteres megmálásával is kiérdemelte elismerésünket. (Azért nagyon várjuk Bártkai Fazekas Csaba felgyógyulását, mert őt sem lesz kisebb élmény, hatalmas és összetett, tehetséges, tudásához végre méltó szerepet látni-hallani.) A három szereplő, három primadonnája közül – az énekesi teljesítményük mellett – Kertesi Ingrid humorára, Ilyés Eszter lírikus lényére és Láncos Beatrix karakterformáló egyéniségére emlékszünk majd leginkább. Nagyszerű, nemcsak egy estét szülő színházi élményt kaptunk Hoffmann meséiben. A könnyűszórakozáson túli értékek iránt gékonyak ne hagyják ki. Azt is reméljük, hogy – Berkes Kálmán révén – be tudjuk majd pótolni most kihagyott Kocsis-hangját is.